

Cel pus deoparte dintre frații săi (4)

O experiență nouă

Geneza 40.14,15,23

Cu noua slujbă, de care Dumnezeu i-a făcut parte lui Iosif în închisoare, trebuie să se lege pentru el o altă experiență nouă, serioasă și importantă. De regulă aceasta are loc astfel; căci în timp ce harul lucrează prin noi asupra altora, el se preocupă totodată să fie la lucru și în noi și să ne perfecționeze lăuntric.

Când Iosif a făcut cunoscut mai-marelui paharnicilor interpretarea visului, care îi promitea eliberare și har, atunci din inima lui au izbucnit cu nouă putere sentimente care erau în legătură cu starea sa proprie tristă. Iarăși s-au deschis ușile închisorii pentru un închis și harul și libertatea au chemat un făcător de rele – nu a bătut în sfârșit ceasul eliberării și pentru el, care fără motiv și nevinovat putrezea în închisoare? Nu i s-a oferit lui aici probabil o ocazie care niciodată nu va mai veni, ca prin intervenția celui eliberat să ajungă și el iarăși în libertate?

„Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va așeza din nou în locul tău ... Dar adu-ți aminte de mine când îți va fi bine și arată bunătate față de mine, și amintește de mine lui Faraon și scoate-mă din această casă” (Geneza 40.14). Așa a vorbit Iosif, înainte să vină celălalt închis la el, și cu siguranță noi, în situația lui, am fi vorbit la fel sau asemănător. Nu se putea presupune, că Dumnezeu i-a dat această ocazie, și că mâna Lui i-a trimis în cale pe acest om cu mare influență? Deci, am văzut deja, că fără îndoială așa era; însă într-un alt sens, decât Iosif s-a gândit. Ceasul lui Dumnezeu, ocazia lui Dumnezeu, nu venise încă, oricât de explicabil ni s-ar părea și nouă, că cel greu încercat credea că venise.

Omenește de înțeles și desigur era deci evident, că Iosif a vorbit așa; însă o altă întrebare este, dacă era demn de Iosif să vorbească în felul acesta. Până aici nu am auzit de la el, că în adâncimea prin care trecea viața lui și-ar fi căutat refugiu în altă parte decât la Domnul. Nu i-a venit gândul să facă așa, din cauză că acum s-a abătut de la această obișnuință binecuvântată și verificată?

„Adu-ți aminte de mine când îți va merge bine”, a spus Iosif. Asemănător a vorbit și Abigail, și o mie de ani mai târziu tâlharul de pe cruce: „Când Domnul va face bine domnului meu, atunci adu-ți aminte de roaba ta.” „Amintește-ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta” – însă amândouă persoanele au recunoscut, că era „Unsul Domnului” – chiar dacă în sens diferit -, cel căruia îi adresau rugămintea lor (1 Samuel 25.31; Luca 23.42). Ce bine putea Iosif să aștepte de la acest păgân, chiar dacă el era o persoană sus pusă și cu influență? „Arată bunătate față de mine”, continuă el să spună – cum putea el, peste care Domnul „Și-a revărsat îndurarea” (Geneza 39.21) începând din prima zi a întemnițării sale ca nevinovat, să roage un om să-i acorde bunătate și mijlocire?

Și totuși, noi nu îl condamnăm; noi nu știm dacă noi înșine, fiind puși la probă în același fel, vom fi găsiți în totul la înălțimea credinței. „Arată bunătate față de mine, și amintește de mine lui Faraon și scoate-mă din această casă” – noi înțelegem strigătul în necaz, în care trăia inima adânc încercată a sârmanului întemnițat nevinovat. Ne imaginăm că „această casă” – „groapă”, așa cum el o numește imediat după aceasta – era un loc de permanente exerciții ale inimii, însă totodată și un loc al permanentelor atacuri din partea vrăjmașului. Astfel ceea ce până atunci era pentru el un prilej de a fi liniștit și a se odihni în dragostea lui Dumnezeu, - conștiința nevinovăției lui și a conștiinței bune – a devenit mobilul nerăbdării și sursa sentimentelor amare.

„Am fost furat din țara evreilor și nici aici nu am făcut nimic ca să mă pună în groapă” (versetul 15). Este singura dată în relatarea despre anii întemnițării sale, când găsim o astfel de exprimare a simțămintelor sale. Suferință amară și un suflet adânc umilit se văd în acestea, dar totodată și noblețea de caracter a unei inimi încercate în prezența lui Dumnezeu. Căci acest cuvânt scurt de plângere nu conține nici o acuzare a acelor care în răutatea și nedreptatea lor au provocat această suferință, nu amintește cu nici o silabă, nici o aluzie la frații lui vrăjmași și la soția lui Potifar – arată că Iosif chiar și în aceste momente are autoritate deplină asupra inimii sale.

Termenul de trei zile acordat celor închiși trece, zarva sărbătorii zgomotoase pătrunde de departe în închisoare – ziua obișnuită vine – paharnicul repus în funcția sa va împlini cu siguranță rugămintea! Dar zi după zi trece, și nu se petrece nimic; cu toate că totul a avut loc „așa cum a tălmăcit Iosif”, acesta aștepta în zadar. „Dar mai-marele paharnicilor nu și-a adus aminte de Iosif și l-a uitat” (versetul 23). „Când i-a mers bine” i-a dispărut din memorie însoțitorul la nefericire.

Nu a fost prima dată și nici ultima dată, când a avut loc așa ceva și cel strâmtorat a fost uitat în necazul lui. Și Iov se plânge de o suferință de care nu s-a făcut vinovat: „Rudele mele m-au părăsit și prietenii mei de aproape m-au uitat” (Iov 19.14). Și David exclamă: „Sunt uitat de inima lor ca un mort; am ajuns ca un vas sfărâmat” (Psalm 31.12). Știm că aceste cuvinte se potrivesc în mod deosebit la Unul mai mare, la Domnul nostru, care în munca sufletului Lui a strigat: „Aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul” (Psalm 69.20).

Însă Iosif s-a încrezut într-un om și a fost dezamăgit; „doi ani” a trebuit să aștepte, „până s-a împlinit cuvântul Său”, cuvântul Domnului, pe care el ca băiat l-a auzit în vis (Psalm 105.19). O zi după alta a trecut încet și monoton (în capitolul 41.1 se spune „după doi ani”), până a bătut ceasul eliberării și înălțării lui, dar pentru aceste zile lungi de așteptare era valabil celălalt cuvânt din versetul citat: „Cuvântul Domnului l-a încercat” (Psalm 105.19). De aici înainte el a trebuit să învețe ceea ce spune mai târziu profetul: „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”, sau psalmistul: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiul omului, în care nu este mântuire. ... Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, a cărui nădejde este Domnul, Dumnezeul său!” (Plângerile lui Ieremia 3.26; Psalm 146.3,5). „Mai bine să cauți adăpost în Domnul, decât să te încrezi în cei mari” (Psalm 118.9).

Dumnezeu Își aduce aminte

Geneza 41.1-13

„Și a fost așa: după doi ani Faraon a visat. Și, iată, stătea lângă râu” (Geneza 41.1). Pentru a treia oară un vis trebuia să aibă un rol însemnat în viața lui Iosif. Timp de „doi ani” se părea că nu numai mai-marele paharnicilor, ci și Dumnezeu îl uitase. Spun „se părea”, căci credința știe și realizează că și această aparență înșală. „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecelui ei? Chiar dacă aceasta ar putea, totuși Eu nu te voi uita” (Isaia 49.15). În timp ce Iosif persevera în închisoare, în timp ce „Cuvântul Domnului îl încerca (*textual: curăța*)”, Dumnezeu pregătise demult planul eliberării lui – ajutorul trebuia să vină, dar el nu trebuia să vină de la oameni, ci de la El. Dacă noi nu am cunoaște lucrurile acestea din tinerețe, probabil am aștepta tensionați cum va continua povestirea. Mijloacele lui Dumnezeu sunt nepuizabile, căile de guvernare ale lui Dumnezeu sunt neîngrădite, și probabil niciunde nu întâlnim aceasta așa de evident ca în această carte, care ne relatează vârsta copilăriei a istoriei omenirii. În nici o altă carte nu întâlnim o așa alternare multicoloră de scene: suntem duși din grădina Eden în țara Nod, din cetățile lui Cain și a urmașilor lui la mormintele familiei credinței. Câteva capitole la rând ochii noștri privesc pe tot pământul locuit, apoi răsună iarăși la urechile noastre strigătul de la Babel, înaintea noastră se întinde câmpia roditoare a Iordanului sau munții despicați ai Hebronului. Călătorim împreună cu Iacov spre „țara copiilor răsăritului”, și îl urmăm pe Iosif în împrejurările apăsătoare ale sclaviei în Egipt, până la închisoare. După aceea părăsim iarăși această scenă și deodată și direct suntem conduși în dormitorul împăratului, fără ca pentru aceasta la început să cunoaștem motivul corelațiilor divine.

„Faraon a visat. Și, iată, stătea lângă râu.” Acest râu este artera de viață a Egiptului, Nil, și istoria lui milenară povestește despre timpuri bune și timpuri rele. Este același râu în care mai târziu Faraonul, „care nu cunoștea pe Iosif”, a aruncat pe întâi-născuții ai lui Israel și dintre trestiiile căruia fiica lui a scos în siguranță coșulețul cu băiețelul Moise; același râu ale cărui ape acest Moise a trebuit după aceea să le transforme în sânge – o judecată îngrozitoare. Și cu privire la viitorul îndepărtat Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre acest „râu” – că el „va seca și se va usca”; deoarece Faraon „zice: ‚Râul este al meu și eu l-am făcut’, de aceea, iată, sunt împotriva ta și împotriva râurilor tale. Și voi face țara Egiptului pustiuri aride și părăsite ...” (Isaia 19.5-7; Ezechiel 29.9,10). Vedem că iarăși era un vis a cărui importanță pentru cel care l-a visat se recunoștea de la început.

Din acest râu, dătătorul fertilității, se ridică acum de două ori șapte vaci, simbol al fertilității; căci așa era venerată vaca în vechiul Egipt. Însă în timp ce primele vaci „erau frumoase la vedere și grase” (versetele 2 și 18), vacile care se ridică după ele oferă un tablou opus; ele sunt slabe, „uscate și foarte urâte la vedere”, așa cum spune Faraon după aceea: „cum n-am văzut niciodată în toată țara Egiptului atât de urâte” (versetele 3 și 19). Și în timp ce primele șapte „pășteau printre trestii”, celelalte se comportă total nenatural, au mâncat pe cele șapte vaci grase (versetele 4 și 20). „Și au intrat în pântecele lor și nu se putea cunoaște că intraseră în pântecele lor; și erau urâte la vedere, ca la început” (versetul 21). Ce impresionant! „Și Faraon s-a trezit”.

În visul al doilea persoana împărătească care doarme vede nu numai tabloul fertilității, ci rodul însuși: „Șapte spice de grâu ieșeau dintr-un singur pai, groase și frumoase (grâul egiptean dă naștere la trei sau mai multe spice pe un pai, cel din mijloc fiind plin și mare, iar cele laterale sunt mai slabe. Remarcabil în acest tablou din vis era deci nu că pe un pai erau șapte spice, ci că toate aceste șapte spice erau „groase și frumoase”.); și după acestea iarăși același număr de spice seci, subțiri, arse de vântul de răsărit, care au înghițit pe primele (versetele 5-7; 22-24; 27). „Și Faraon s-a trezit și, iată, era un vis.”

Dar cu toate că era un vis, Faraon simțea evident, așa cum înainte de el simțeau cei doi închiși, că el sta aici înaintea unei taine a unei revelații supranaturale, importante. „Și a fost așa: dimineața, duhul îi era tulburat. Și a trimis să cheme pe toți ghicitorii Egiptului și pe toți înțelepții lui. Și Faraon le-a istorisit visul său, dar nimeni nu l-a putut interpreta lui Faraon” (versetul 8). Sărmanul Faraon! Pe el nu l-a întâmpinat nici un Iosif în dimineața de după noaptea semnificativă! În privința aceasta cei închiși ai lui de mai înainte stăteau mult mai bine, și toată autoritatea și puterea lui suverană nu au putut să-l ajute în cazul acesta. „Nici unul n-a putut să le explice lui Faraon” – auzim mai târziu de două ori mărturisirea aceasta din gura lui (versetele 15 și 24). Unele vise probabil i le-a tălmăcit vreunul din preoții lui ghicitori; dar față de revelarea aceasta divină „nebulia lor a fost arătată deplin tuturor” (compară cu 2 Timotei 3.9), căci omul nicidecum nu posedă organul care să-l facă capabil să înțeleagă înștiințările venite de la Dumnezeu. „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu”, „căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște” (1 Corinteni 2.11,14; compară cu Ioan 3.3).

Aici intervine Dumnezeu în harul Său minunat; a sosit ceasul, când El Se gândește atât la Faraon, cât și înainte de toate la robul Său răbdător și perseverent. „Atunci mai-marele paharnicilor a vorbit lui Faraon, zicând: „Astăzi îmi aduc aminte de greșelile mele” (versetul 9). Dumnezeu Își aduce aminte, dar și mai-marele paharnicilor își aduce aminte. Totul în această istorisire prețioasă, pe care o studiem, are în centru pe Iosif, robul lui Dumnezeu; și mai-marele paharnicilor, căruia acest Iosif i-a făcut mai înainte un serviciu așa de mare, a uitat pe Iosif. Acum în sfârșit, după așa timp îndelungat, devine conștient de valoarea serviciului făcut de acest bărbat, dar în timp ce se gândește la el, trebuie să se gândească și la „greșelile lui”. Tot ce a fost pe drumul lui, precum și înțelepciunea deosebită a celui „tânăr evreu” se ridică înaintea ochilor lui lăuntrici, precum în cele din urmă și mesajul despre judecată și har, pe care el l-a auzit odinioară din gura lui. – Nu sunt printre cititorii acestor rânduri unii care „au uitat pe Iosif” – pe adevăratul Iosif -, deoarece nu au rămas conștienți de valoarea mare a acestei Persoane? Într-un astfel de caz și nouă ne vine greu să ne întoarcem înapoi în duhul nostru, până acolo unde noi L-am întâmpinat pentru prima dată.

Nu rugămintea lui Iosif, ci visul, pe care Dumnezeu l-a trimis lui Faraon, l-a făcut pe mai-marele paharnicilor să devină unealta pentru eliberarea lui Iosif. Dumnezeu S-a coborât, ca să Se folosească de acest om, în care Iosif în zadar a văzut pe salvatorul lui; dar era Dumnezeu, Cel care a ajutat, și anume la ceasul Său. Dumnezeu Își aduce aminte, și Dumnezeu ajută, atunci când a venit ceasul Său – aceasta este ceea ce credința știe, practică și ține cu tărie.

Dumnezeu eliberează

Geneza 41.14-16

„Atunci faraon a trimis și a chemat pe Iosif. Și l-au scos în grabă din groapă” (versetul 14a). Ce moment: sosise sfârșitul timpului îndelungat, aproape nesfârșit! „Împăratul a trimis și l-a dezlegat; stăpânitorul popoarelor l-a eliberat” (Psalm 105.20). Ceasul libertății prețioase a bătut; Dumnezeu Însuși a fost cel care a deschis porțile închisorii pentru robul Său găsit credincios. Căci cine era Faraon, cine era mai-marele paharnicilor, cine erau cei trimiși, care „l-au scos în grabă din groapă”? Ce erau ei altceva, decât unelte fără nici o bănuială în mâna unui Regent înțelept? „Dumnezeu era cu el și l-a scăpat din toate necazurile lui”, a spus Duhul Sfânt prin primul martir al Bisericii lui Hristos (Faptele Apostolilor 7.10). Aproximativ treisprezece ani, probabil începând cu vârsta de șaptesprezece ani, deci pe parcursul întregii lui tinereți, Iosif a trecut de la o încercare la alta. Nu știm câți ani dintre aceștia i-a petrecut în închisoare; dar cu puțină imaginație ne putem transpune în sentimentele care l-au cuprins acum la eliberarea lui deodată. Și în cele ale lui Samson, când „l-au chemat din închisoare” și după o viață ratată i-au acordat încă o dată o oră de libertate (Judecători 16.25 și versetele următoare). Și în cele ale lui Iov, pe care Dumnezeu, vorbind simbolic, „l-a îngrădit din toate părțile” și „i-a pus picioarele în butuci” (Iov 3.23; 13.27) – noi cunoaștem „sfârșitul dat lui de Domnul”, căci „Domnul era plin de milă și îndurător” : „Domnul a întors captivitatea lui Iov ... și Domnul a dat lui Iov de două ori mai mult decât avusese înainte” (Iacov 5.11; Iov 42.10). Și Ieremia și Daniel au ieșit din groapa aducătoare de moarte (Ieremia 38.10 și versetele următoare; Daniel 6.24), și îngerii lui Dumnezeu, fie în persoană sau ascuns înapoia puterilor naturii, au deschis închisorile în care stăteau apostolii în timpul prigoanelor de la început (Faptele Apostolilor 5.18,19; 12.6 și versetele următoare; 16.24 și versetele următoare). Și soarele din ziua învierii a luminat un mormânt gol și larg deschis: închisoarea cea mai întunecată și mai nedreaptă, care a existat pe acest pământ, a trebuit să elibereze prada ei cea mai prețioasă! El, Cel care la cruce a strigat: „sunt închis și nu pot ieși” și care în „groapa cea mai adâncă”, în „țărâna morții” nu a lăsat să I se scufunde încrederea, S-a ridicat biruitor din moarte – cine nu poate recunoaște, că în această întâmplare măreață, sublimă a eliberării lui Iosif din închisoare avem un model potrivit? -

„Și l-au scos în grabă din groapă.” Domnul a încercat mult timp răbdarea robului Său, dar când a venit ceasul său, temnicerul nu a avut voie să-l țină nici măcar o clipă mai mult. Și credința lui Iacov a fost pusă mult timp la încercare; apoi se spune: „Grăbiți-vă și suiți-vă la tatăl meu și spuneți-i ... coboară la mine, nu întârzia!” (Geneza 45.9,13). Fără nici o perspectivă de eliberare, Petru stătea păzit în închisoarea din Ierusalim, dar când îngerul Domnului a intrat pe această scenă, mesajul lui era: „Ridică-te repede!” – „și lanțurile i-au căzut de la mâini” (Faptele Apostolilor 12.7). De aproape două mii de ani Biserica Domnului așteaptă cu dor ziua în care El va reveni, dar când va bate ceasul acesta, totul va avea loc „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” și noi vom fi „ca cei care visează”, când El „va întoarce pe captivii Sionului” (1 Corinteni 15.52; Psalm 126.1). Și când va veni momentul, la care psalmistul se gândește aici în primul rând, pentru poporul chemării pământești, atunci El „Se va înfășura cu râvna ca într-o manta”, și „vindecarea sa se va arăta repede” (Isaia 59.17; 58.8).

Când „truda lor s-a împlinit” și „nelegiuirea lui a fost iertată”, nu va mai fi nici o zăbovire, nici întârziere: „Cel încovoiat sub lanțuri va fi dezlegat curând și nu va muri în groapă, nici nu-i va lipsi pâinea” (Isaia 40.2; 51.14). Ce Dumnezeu minunat! Noi știm: „El nu necăjește, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3.33). Și în cazul lui Iosif „în toată strâmtorarea lui, El a fost strâmtorat” și cu siguranță a așteptat cu mai mult dor decât cel închis momentul când a putut să vestească „eliberarea celui captiv” și „să deschidă închisoarea celui încătușat” (compară cu Isaia 63.9; 61.1).

Numai Dumnezeu știa momentul când s-a împlinit școlarizarea, prin care a trecut Iosif, și ce scop urmărea Învățătorul divin; cum ar fi putut elevul să știe? În orice caz Iosif a fost așa de surprins de eliberarea lui, că mai întâi a trebuit să se aranjeze corespunzător situației, ca să apară înaintea lui Faraon: „Și el s-a bărbierit (din imaginile vechi rezultă că egiptenii din timpul acela purtau părul scurt; casta preoților avea chiar părul ras) și și-a schimbat hainele și a intrat la Faraon” (versetul 14). Și această caracteristică aparent neînsemnată se potrivește deplin imaginii lui Iosif; însă el știa nu numai ce este dator față de împărat, ci și ce se cuvine față de Dumnezeu.

„Și Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze și am auzit despre tine zicându-se că, îndată ce auzi un vis, îl interpretezi”” (versetul 15). Aceasta nu era pentru Iosif o încercare mică, să recunoască tăcut această vorbire absolut naturală a împăratului păgân, sau chiar să și-o atribuie lui. Niciodată inima omului nu uită așa de repede pe Dumnezeu ei, ca imediat după o experiență făcută în prezența și credincioșia Sa. Însă Iosif nu a fost doborât de pericolul acestui moment; fie că ispititorul – fie el pe tărâm religios sau moral – venea mai mult din afară, din afara mediului lui, asupra lui, sau de pe tărâmul ascuns al gândurilor inimii sale – Iosif niciodată nu a uitat ce se cuvine față de Dumnezeu, niciodată el nu neglijează să-I dea numai Lui onoare în adevărată reverență și smerenie.

„Și Iosif a răspuns lui Faraon, zicând: „Nu este de la mine: Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns bun”” (versetul 16). Asemănător a spus el și „întemnițaților împăratului”: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările” (Geneza 40.8). Asemănător a spus mai târziu și Daniel lui Nebucadnețar: „Și mie, taina aceasta mi-a fost descoperită nu printr-o înțelepciune pe care o am eu mai mult decât orice viețuitor, ci pentru ca interpretarea să fie făcută cunoscut împăratului” (Daniel 2.30). Și aceeași vorbire o găsim la martorii mari ai Noului Testament; așa, când Petru spune poporului, după vindecarea ologului: „Bărbați israeliți ... de ce vă uitați lung la noi, ca și cum prin propria noastră putere sau evlavie l-am fi făcut să umble?” sau când Barnaba și Pavel în Listra își rup hainele plini de groază (Faptele Apostolilor 3.12,13; 14.12 și versetele următoare). „Nu că suntem capabili prin noi înșine să gândim un lucru ca venind de la noi înșine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu”, a scris marele apostol al națiunilor (2 Corinteni 3.5). Și tot așa se întâlnește acest al său „însă nu eu” și în alte locuri (1 Corinteni 15.10) demn de cuvântul lui Iosif, pe care îl găsim aici. „Nu este de la mine” – acesta este primul cuvânt al lui Iosif în afara închisorii. Este o mărturie impresionantă din gura aceluia care a învățat în școala lui Dumnezeu să fie nimic, și căruia de aceea Dumnezeu a putut să-i deschidă ușa spre libertate.

Dumnezeu luminează

Geneza 41.17-36

Faraon povestește visul său, și anume, așa cum am văzut, mai detaliat și mai clar decât l-am auzit mai înainte de la el (compară cu versetele 19 și 21). Și cu toate acestea, cât de mult avea nevoie Iosif de înțelepciunea și lumina de sus, ca să interpreteze corect și de încredere această revelare din partea lui Dumnezeu – fără să mediteze mult timp asupra lui, ci așa, cum el sta acolo! S-ar putea să ne fie de folos, să ne transpunem un moment în această clipă importantă din viața tânărului.

Căci erau momente importante, pur și simplu decisive pentru Iosif. Sosise punctul de cotitură decisiv în viața lui, și el avea o bănuială despre aceasta. Deodată și pe neașteptate s-a văzut pus înaintea unei misiuni care era nu numai grea, ci și cu nespus de multă responsabilitate – de a cărei îndeplinire corectă depindea nu numai soarta lui viitoare, ci și onoarea Dumnezeului său! Și să presupunem chiar, că Iosif nu a înțeles destul de clar toate acestea – nu erau totuși împrejurările exterioare de așa natură să producă frică „tânărului evreu” de treizeci de ani? În fața celui mai puternic despot al lumii de atunci – în fața unui bărbat, la al cărui un simplu semn cu mâna se decidea asupra vieții și morții, el nu se teme de nimic; chiar și schimbarea rapidă a scenei de la închisoare la palat, chiar și prezența curții regale strălucitoare (compară cu versetele 37 și 38) nu l-au pus în încurcătură: stând deasupra împrejurărilor, liber de oameni, pe deplin prezent acolo pentru Dumnezeu! Așa stă Iosif acolo, în liniștea și luciditatea unui bărbat care s-a maturizat în școala lui Dumnezeu – cu adevărat încercat, „să se încreadă în Domnul cu toată inima și să nu se sprijine pe priceperea lui” (Proverbe 3.5).

„Și Iosif a zis lui Faraon: „Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu a arătat lui Faraon ce va face” (versetul 25). Aceasta era clar și precis. Așa repetă el după aceea încă o dată (versetul 28), și așa a spus de la început, înainte să audă despre vis: „Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns de bine” (versetul 16). Cu toate că misiunea lui era grea și cu urmări grave, ea însemna totuși un privilegiu mare, minunat; sau nu este nici un privilegiu ca la o vârstă așa de tânără să fi un mediator al gândurilor divine, un martor al lui Dumnezeu?

Această mărturie este dată unei țări, care mergea în întâmpinarea unei judecăți serioase. Cu toată seriozitatea el constată totodată: „Vor fi șapte ani de foamete” (versetul 27). Cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit arătau spre aceasta (versetele 6,23,27). Tot așa îi va merge mai târziu viței casei lui Israel (Ezechiel 17.10; 19.12); „Un vânt de răsărit va veni, vântul Domnului se va ridica din pustiu”, și fântânile și izvoarele vor seca (Osea 13.15; compară cu 2 Împărați 19.26; Psalm 129.6,7; Isaia 9.18 și versetele următoare). Și cât de des foametea devine un mijloc al judecății divine! „Șapte ani de foamete” vor amenința mai târziu și pe David, și asemănător găsim și în zilele lui Ilie și Elisei (2 Samuel 24.13; 1 Împărați 17.1 și versetele următoare; 2 Împărați 8.1 și versetele următoare). „Voi mări foametea asupra voastră și vă voi sfărâma toiagul pâinii”, zice Domnul despre Iuda. „De aceea, părinții vor mânca pe fii în mijlocul tău, și fiii își vor mânca părinții” (Ezechiel 5.10,16). Foamete – ce

cuvânt îngrozitor! Și la sfârșitul zilelor ea va fi una din nuiielele lui Dumnezeu: „vor fi foamete și epidemii, și cutremure în diferite locuri” (Matei 24.7).

Deci după cei șapte ani „de mare belșug în toată țara Egiptului” urmează șapte ani de foamete, și așa cum înfățișarea vacilor slabe nu s-a schimbat (versetul 21), tot așa atunci „tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului și foametea va topi țara. Și belșugul nu va mai fi cunoscut în țară, din cauza foametei aceleia, pentru că va fi foarte grea” (versetele 30 și 31). – Nu va fi tot așa la acea judecată mare, acea „foamete” mare, nesfârșită, la condamnarea veșnică?

Ce a folosit omului bogat aflat în locul de chinuri, că „și-a primit deplin cele bune în timpul vieții sale”? (Luca 16.25). Așa le va merge tuturor celor care și-au căutat fericirea și satisfacerea în viața aceasta, în plăcerile lumii acesteia, și nu s-au gândit că „celor șapte ani de belșug” le vor urma cândva „șapte ani de foamete”. Cu mult mai bine îi mergea lui Lazăr, care mai întâi a dus lipsă și apoi fericire veșnică, cu cât mai fericiți sunt toți aceia care în locul părții pământești trecătoare au ales partea veșnică! Dacă aici jos drumul lor a fost lepădare de sine și renunțare, acolo sus vor fi „mângâiați”, ca Lazăr; apele întristării vor deveni acolo vin, și „vinul bun” vine la urmă: Dumnezeu va arăta alor Săi „în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate, în Hristos Isus” (Ioan 2.10; Efeseni 2.7). Care ordine este cea mai bună nu poate fi pusă sub semnul întrebării; dar cât de nebunesc este totuși, că mulți oameni au decăzut fără grijă lucrurilor văzute și nu iau seama la „foametea” care va veni! Și cu toate acestea ea nu este mai puțin clar mărturisită, decât a fost atunci „foametea foarte grea” din Egipt.

„Și, întrucât visul s-a arătat lui Faraon de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât de Dumnezeu și Dumnezeu îl va face curând” (versetul 23). Repet: ce fericire pentru Faraon și pentru țara Egiptului, da, pentru toată lumea din timpul acela, să aibă un Iosif! Cu câtă claritate interpretează el visul, și el este informat și cu privire la puterea unei mărturii duble (compară cu Deuteronom 19.15). Și cu toate acestea nu era vorba în primul rând de Egipt și de lume, ci de frații lui Iosif. Evenimente importante urmau să aibă loc, prin care *Domnul* voia să împlinească gândurile Sale cu privire la poporul Său, și astfel El Și-a ales un bărbat, pe care putea să-l introducă în aceste lucruri. „*Domnul Dumnezeu* nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții” (Amos 3.7). Și tot așa citim: „*Domnul* Se destăinuie celor care se tem pe El” (Psalm 25.14). Și la Iosif „*Teama de Domnul* era începutul înțelepciunii” (Psalm 111.10).

Căci Dumnezeu nu numai alege, ci El și pregătește; confirmarea în public are ca premisă confirmarea în ascuns. Înainte ca David să pășească înaintea liniilor de luptă ale lui Israel cu cincisprezece pietre din râu împotriva sabiei uriașului, el a omorât pe leu și pe urs la oile tatălui său. Înainte ca Iosif să tălmăcească visele în palatul împăratului, el a făcut aceasta în ascunsul închisorii față de doi sărmani închiși împreună cu el. Luminat în felul acesta de Dumnezeu, el trece acum peste misiunea încredințată, prin aceea că el arată și calea pentru a scăpa de judecata care va veni, „ca țara să nu piară de foamete” (versetele 33-36).

Dumnezeu înalță

Geneza 41.37-45

Luminat de Dumnezeu, Iosif a depus mărturie înaintea lui Faraon despre judecata amenințătoare și totodată în înțelepciune divină arată calea pe care s-ar putea scăpa de această judecată. „Acum dar să caute Faraon un om înțelept și priceput ... Și să adune toată hrana acestor ani buni care vor veni ... Și hrana va fi ca provizie pentru țară în cei șapte ani de foamete ... , ca țara să nu piară de foame.”

„Și cuvântul a fost bun în ochii lui Faraon și în ochii tuturor robilor săi” (versetul 37). Tot așa odinioară „bărbații din Ninive”, împreună cu împăratul lor, „au crezut pe Dumnezeu” și pe mesagerul Lui, pe care El l-a trimis la ei cu vestea venirii apropiate a unei judecăți. „Și ei s-au pocăit la predica lui Iona” (Iona 3.4 și versetele următoare; Matei 12.41). Și când „împărăteasa din Seba” a auzit „de renumele lui Solomon legat de Numele *Domnului*”, nu a zăbovit; „a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon” (1 Împărați 10.1; Matei 12.42). Ce se va întâmpla însă cu aceia care disprețuiesc „Cuvântul bun al lui Dumnezeu”, care se propovăduiește astăzi! (compară cu Evrei 2.1-3; 6.4-8). Căci „unul mai mare decât Iona”, „unul mai mare decât Solomon” este aici – și mai mare chiar decât Iosif. –

Două lucruri a sfătuit Iosif pe Faraon; el trebuia să se îngrijească de viitor și pentru aceasta „să caute un om înțelept și priceput și să-l pună peste țara Egiptului”. Și astfel „bunăvoința împăratului este pentru un slujitor înțelept”; „pentru că din închisoare a ieșit el ca să împărătească și s-a născut sărac în împărăția lui” (Proverbe 14.35; Ecclesiastul 4.13,14). Dumnezeu a dat, așa cum spune Ștefan, lui Iosif „har și înțelepciune înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, și l-a făcut conducător peste Egipt și peste toată casa lui” (Faptele Apostolilor 7.10). Ceasului minunat al eliberării lui i-a urmat înălțarea lui mult mai minunată.

„Și Faraon a zis robilor săi: ,Vom găsi noi un om asemenea acestuia, în care este Duhul lui Dumnezeu?’ Și Faraon a zis lui Iosif: ,Pentru că Dumnezeu ți-a arătat ție toate acestea, nimeni nu este priceput și înțelept ca tine” (versetele 38 și 39). Cu siguranță, Iosif nu s-a gândit la aceasta, că *el* trebuia să fie „omul priceput și înțelept”! El a ocupat de bună voie și supus lui Dumnezeu locul de jos, care i l-au dat. Acum răsuna: „Prietene, mută-te mai sus!” – căci „oricine se înalță pe sine va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat” (Luca 14.10,11).

De aceea, cât de copleșitor trebuie să fi fost pentru Iosif, când Faraon continuă acum: „Tu vei fi peste casa mea și după cuvântul tău va fi cârmuit tot poporul meu; eu voi fi mai mare decât tine numai cu tronul meu!” ... „Vezi, te-am pus peste toată țara Egiptului!” (versetele 40 și 41). Ce schimbare! Când Potifar l-a pus peste casa lui, el a rămas totuși sclavul său; când mai-marele închisorii l-a înălțat peste cei închiși, el a rămas mai departe închis în această închisoare; acum el a devenit „tată al lui Faraon”, aceasta înseamnă, un sfătuitor dotat cu toată autoritatea, „domn peste toată casa lui, și stăpânitor peste toată țara Egiptului”. Așa zice Iosif despre sine însuși, și de asemenea și frații lui îl numesc, înainte ca ei să-l recunoască, „stăpânul țării” (Geneza 45.8,9; 42.30,33). Ce autoritate, ce poziție măreață!

„Și Faraon și-a scos inelul din mână, și l-a pus în mâna lui Iosif și l-a îmbrăcat cu haine de în subțire și i-a pus un lanț de aur la gât” (versetul 42). Asemănător citim despre Daniel (Daniel 2.48; 5.29). De inel, haine și sandale, în sens simbolic, are parte și fiul risipitor. Prin acestea el este făcut potrivit casei tatălui; însă aici este vorba de semne ale unei împuterniciri deosebite, care a fost acordată lui Iosif.

Și Mardoheu, care era „al doilea după Ahașveroș”, primește această pecete și exercită, ca mai înainte Haman, prin aceasta dreptul împărătesc: „Pentru că un înscris care este scris în numele împăratului și pecetluit cu inelul împăratului nu poate fi desființat” (Eстера 3.10,12; 8.2,8-10; 10.3). Acest Mardoheu a primit – ca și Daniel – de asemenea o autoritate împărătească (Eстера 8.15), dar aici la Iosif sunt „haine de în subțire (=bisus)” – nu de purpură, ci de inul cel mai alb, cel mai fin – care acorda purtătorului lor după obiceiul egiptean și rangul preoțesc. „Lanțul de aur” îi acorda autoritatea judecătorească cea mai înaltă: el este împărat, preot și judecător!

Ce trebuie să fi fost toate acestea pentru Iosif! Odinioară s-a zis: „Vei domni tu în adevăr peste noi? Sau vei stăpâni tu în adevăr peste noi?” – acum însă puterea împărătească era pusă în mâna lui; odinioară „frații lui l-au dezbrăcat de haina lui, de haina lungă cu mâneci” – acum el este îmbrăcat cu o haină care îl așeza în rândul celor mai aleși ai Egiptului; odinioară l-au pus în lanțuri – acum îl împodobește lanțul de aur! Ziua umilirii trecuse: „L-a pus domn peste casa lui și cârmuitor peste toate avuțiile lui: ca să lege după plac pe căpeteniile lui și să-i învețe pe bătrânii lui înțelepciunea” (Psalm 105.21,22). Drumul lui ducea de la groapă la tron, pe locul la dreapta celui mai puternic domnitor egiptean.

„Și a făcut să fie purtat în carul al doilea pe care-l avea; și strigau înaintea lui: „Închinați-vă!” Și l-a pus peste toată țara Egiptului. Și Faraon a zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon: fără tine nimeni nu-și va ridica mâna sau piciorul în toată țara Egiptului”” (versetele 43 și 44). Nu se pune înaintea sufletelor noastre un alt tablou mai măreț, cel al adevăratului Iosif, al Hristosului „încununat acum cu glorie și onoare”? Lui Îi aparține deja acum „toată autoritatea”, și odată, chiar dacă noi acum nu vedem încă, „toate vor fi supuse picioarelor Lui”. Și drumul Lui a dus de la iesle, cruce și mormânt la tron, din coborârea cea mai adâncă în sus „la dreapta tronului Maiestății în locurile cerești” (Evrei 2.7-9; 8.1). Și El va fi atunci Împărat, Preot și Judecător; și înaintea Lui se va striga atunci „Închinați-vă!”. „Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Lui” (Psalm 22.27). Ferice de aceia care se pleacă deja astăzi înaintea Lui și se „prostern” înaintea Lui!